

ODE TIL KOBRING.

Skrevet av Brynjulf Finstad til Kobringfesten på Altneset 2/6 1973

Mel.: Griskokkvisen av Prøysen.

For dette er ei vise som alle vil forstå
den er om kjære, nære ting så lytt nå bare på.
Kan hende er det lite mot månefart og plast,
men likevel en lovsang for et seil, et skrog, en mast.
For får du lyst på henne, da må du også kjenne
og lære deg det linjefine spill fra kjøl til rigg#:

De beste trær i dalen ble tatt til skrog og mast,
og fagmannshanda forma til, det hadde ingen hast.
Han SKUM der inn i Alta var nok en prektig kar,
- og sikkert må det sies at han var som hennes far.
Så sto hun da til dåpen - en KOBRING som var åpen
- og WORDLYSET var navnet som hun fikk av gudmor si.

Men ut i Korsfjordbotåen der grodde opp en kar
som fikk henne i eie, ja, den gangen var han snar.
Og LAURITS lærte fort å takstere henne fint
- i stormen eller stilla var de to som lint og klint.
Og ser du kjølvannsstripen, sett da et hakk i ripa
og ønsk at det var du som hadde maken av en båt.

Et kriseår må nevnes, det var nitten-forti-fem.
Da faren var en annen, for brent var alle hjem.
Som huleboer levde man uten mat og snus,
og LAURITS "bedre halvdel" ble planlagt tatt til hus.
Slik tenkte han med hjertek, men kjente da en smerte,
så drøyde han en dag om seinn og snart var det blitt fred.

For nordlyset skal bølge for alle fæle menn.
Og kjølvannsstripen funkler for frende og for venn.
Og følger du den stripen mot Rognsund noen gang,
så vil du da kan hende få høre denne sang.
- For Petterson, den gutten, han gjorde denne slutten.
Nå kneiser hun som Dronningen av Saba i sitt slott.

